

Akčnější, než na kriminálce

Tomáš Blecher pracoval dvacet let u policie. Pronásledoval podvodníky, drogové dealery i násilníky. Před pěti lety se z detektiva stal sociálním pracovníkem v neziskové organizaci ŽIVOT90, která pomáhá osamělým seniorům. „Mnohdy je to u nás akčnější než na kriminálce“ říká Tomáš.

TEXT JUDITA MATYÁŠOVÁ, FOTO ŠTĚPÁN LÁTAL

Co vás nasměrovalo k policii?

Odjakživa jsem chtěl dělat něco, kde budu pomáhat lidem a bude to aspoň trochu akční. Takže třeba u policie nebo v armádě. Jsem ročník 1974, v době mého dospívání práce u policie nebyla zrovna atraktivní. V 90. letech mě vzali k bezpečnostním službám. Začínal jsem jako sekuritař, pak jsem byl u obecní policie. Pak mi nabídli, abych pracoval u Policie České republiky na obvodním oddělení. Zhruba po dvou letech jsem šel na okresní kriminálku. Při práci jsem vystudoval Vysokou školu zdravotnictví a sociální práce svatě Alžběty v Praze. Potom mě vzali na krajskou kriminálku.

Jakou jste měl specializaci?

Na okrese se dostanete téměř ke všemu: od majetkových trestných činů přes násilí, drogy až po vraždy, které však řeší primárně krajská kriminálka. Tam je tým rozdělený na vyšetřovatele a operativce. Já jsem dělal řadu let právě operativce, což znamená především práci v terénu, ale také spoustu papírování. Práci kriminalistů poměrně realisticky vykresluje seriál Případy 1. prvního oddělení, který vysílala Česká televize. Poslední roky policejní kariéry jsem pracoval na protidrogovém oddělení TOXI krajského ředitelství. S oblibou říkám, že jsem skončil „na drogách“...

Práce u policie je hodně náročná na psychiku...
Většinu času se zabýváte něčím negativním: krádeže, pobodání

nebo nález mrtvoly. Pozitivní je leda to, když chytíte pachatele a ulevíte tím společnosti, ale proporčně je ta práce dost nevyvážená. Musíte se s tím naučit žít a vnitřně se srovnat. Viděl jsem možná stovky mrtvých lidí, na ten pohled si nějak zvyknete. Vnitřně se zablokujete, abyste si to tolik nepřipouštěla, ale samozřejmě, že tohle ve vás zůstává. Hodně náročné jsou situace, kdy máte oznámit pozůstalým smrt blízkého člověka. Úplně nejhorší je říct rodičům, že jejich dítě zemřelo. Od té doby, co mám vlastní děti, bylo právě tohle o hodně těžší. Jednou se mi stalo, že jsem během čtyřadvaceti hodinové služby jel na čtyři úmrtí: dopravní nehoda, sebevražda, náhlé úmrtí a nad ránem vražda. A pak bylo na mně, abych promluvil s pozůstalými. Tohle všechno člověk musí zvládnout a pak jít spát, aby to v něm nezůstalo.

Kdy vás napadlo, že úplně změníte obor?
První roky na kriminálce jsem si práci tahal domů. Sice jsme se s partákem rozešli třeba v pět odpoledne, ale stejně jsme si pořád volali a řešili aktuální případ. V určité fázi nám došlo, že tohle není úplně zdravé. Založili jsme rodiny, narodily se děti a snažili jsme se aspoň

o víkendu neřešit práci.

Po dvaceti letech u policie jsem zvažoval, kam dál, protože mi nešlo o to, abych někým postupoval výš.

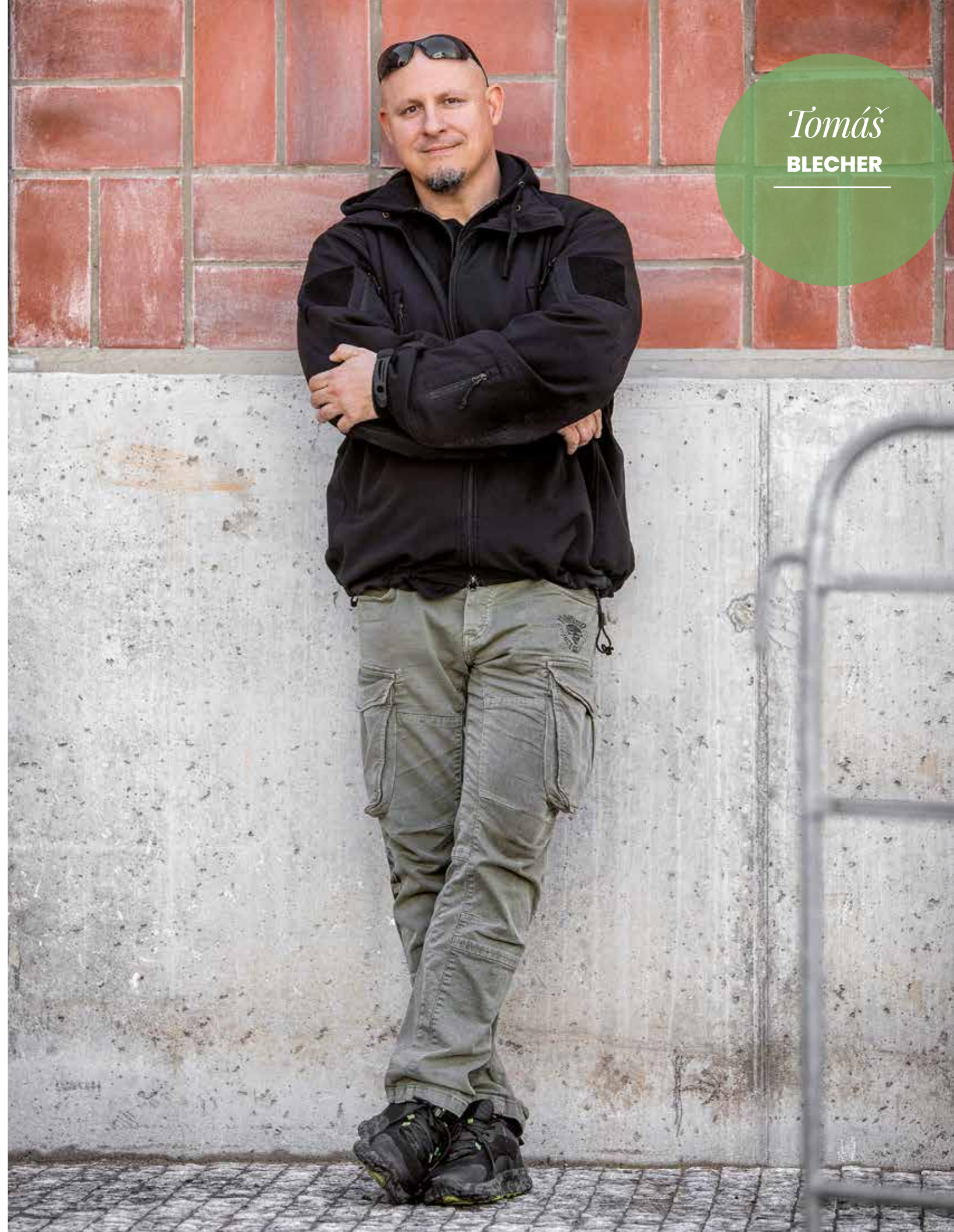
Jak jste prožíval první týdny po odchodu od policie?

Myslel jsem, že si dám půl roku nebo rok prázdniny, abych si pořádně odpočinul. Nakonec z toho byl necelý měsíc, a už mě začali lanařit, jestli nechci dělat v sociálních službách. Potkal jsem bývalou spolužačku z vysoké. Pracovala v neziskové organizaci ŽIVOT90, konkrétně na dispečinku tísňové péči. Sociální pracovníci a pracovníci v sociálních službách tady pomáhají seniorům, kteří žijí v domácím prostředí, v krizových situacích.

Prý se vám hned ve zkušební době podařilo vyřešit dost nestandardní situací?

Jedna naše klientka nám zavolala přes tlačítko, které má zabudované ve speciálním náramku pro akutní případy. Z jejího vyprávění nebylo úplně jasné, co se u ní děje, tak jsme k ní vyslali naši výjezdovou službu se zdravotníkem. To je totiž naše strategie, že raději pošleme pomoc, než abychom něco podcenili. Vždy musíme spolehlivě zjistit, co se stalo a zda není

Tomáš
BLECHER

klient v bezprostředním ohrožení zdraví nebo života. Po pár minutách hovoru s klientkou jsem slyšel ještě další – mužský hlas u ní doma. Následně jsem zjistil, že se jednalo o příbuzného klientky, který byl zjevně pod vlivem alkoholu a přes telefon tvrdil, že má u sebe pistoli, kterou se zastřelí. Jestli mluvil pravdu? To se v tu chvíli nedalo ověřit, ale snažil jsem se odvést jeho pozornost do té doby, než přijela policie, kterou jsme na místo volali. Dvacet minut jsem si s ním povídal o všem možném.

Jak se dá komunikovat s opilcem?

Celkem snadno! Třeba o politice, protože to je nevyčerpatelné téma.

Tohle byl zlomový moment, kdy vám došlo, že vaše zkušenosti od policie jsou užitečné i v sociální práci?

Kdyby se do té situace dostal úplný laik, mohl udělat spoustu chyb. Nejsem profesionální vyjednávač, ale ledacos jsem se u policie naučil, co se mi teď opravdu hodí. Nejen komunikaci s lidmi, kteří jsou z různých důvodů pod tlakem, ale také s profesionály ze záchranných složek, jako jsou hasiči nebo zdravotníci. Práce u policie a práce tady v ŽIVOTě 90 je v něčem docela podobná. Není čas na nějaké váhání, leckdy je potřeba velmi rychle rozhodnout, jak postupovat. Hrozně důležitá je týmová práce a vzájemná pomoc. Musím tu být pro

klienta k dispozici v jakékoliv krizové situaci. Ať už řeší stav po pádu, náhlou změnu zdravotního stavu nebo mu nejde elektřina, nic nejde elektřina, nic nejednou nesví a nedokáže se zorientovat sám v bytě.

V čem je komunikace se starší generací specifická?

Musíte si uvědomit, že to, co je pro mladé naprosto běžné, je pro leckteré seniory naprosto, neznámé

Veřejnost moc netuší, co přesně sociální pracovníci dělají, a to je podle Tomáše velká škoda. Populace stárne a péče o seniory je důležitá.

TOMÁŠ BLECHER (1974)

- Pracoval u obecní policie, později byl na obvodním oddělení Policie České republiky.
- Vystudoval Vysokou školu zdravotnictví a sociální práce svaté Alžběty v Praze.
- Řadu let byl zaměstnán u kriminální policie, od které odcházel v hodnosti kapitána.
- Od roku 2018 pracuje v neziskové organizaci ŽIVOT90, kde koordinuje dispečink tísňové péče.
- Ve volném čase rád sportuje a věnuje se svým dětem.

FOTO ŠTĚPÁN LÁTAL, ARCHIV

a potřebuji s tím poradit. Před časem jsem například řešil s jednou osmadvadesátiletou paní, jak zastrčit kabel k našemu zařízení zpátky do elektrické zásuvky. Byla u ní pečovatelka, která potřebovala vyluxovat, vytáhla kabel, a zapomněla ho vrátit. Dvě hodiny jsem té klientce vysvětloval, co je kabel a co s ním má udělat. Společně jsme to zvládli, stále jsem ji chvilil, paní byla hrozně ráda,

a věřím tomu, že jí to i docela zpestřilo den.

Někdy se ale sejde jedna lapálie s druhou a pomoc není zrovna poblíž. Jak to řešíte?

Kdykoliv nám senior zavolá skrze naše zařízení, tak se ptáme, zda má nějaký akutní zdravotní problém. Musíme zjistit, co se stalo, proč mačkal tísňové tlačítko. Podle toho se rozhodujeme, co dál. Devadesát procent našich výjezdů ke klientům nejsou akutní stavy, které bezprostředně ohrožují život. Často řešíme všemožné nehody v domácnosti. Například senior uvízl ve vaně nebo upadl, aniž by se zranil, anebo se nemůže zvednout z postele a v pokoji má okno dokořán a hrozí, že prochladne. Místo toho, aby volal záchranku nebo hasiče, pokud by toho byl s ohledem

na situaci vůbec schopen, tak může jednoduše přes tísňové tlačítko nebo telefon zavolat náš dispečink. My k němu pak vyšleme smluvní dopravní zdravotnickou službu nebo kontaktní osobu, například syna.

Takže vlastně fungujete jako dost důležitá spojka?

Nejen to, my tímhle způsobem šetříme čas i dost peněz, aby záchranáři, hasiči nebo policisté nemuseli k takovým případům jezdit. Pokud by lidé nevolali v nouzi nám, budou z velké části volat na 155 nebo 158. Například Záchranná služba v Praze uvádí, že jeden takový výjezd stojí šest tisíc korun. Za letošní rok jsme měli zhruba 1800 výjezdů a většinu z nich zvládneme vyřešit prostřednictvím našich výjezdových služeb. Hodně také spolupracujeme

s příbuznými našich klientů, ochotnými sousedy nebo dalšími pracovníky například pečovatelské služby nebo domácí ošetrovatelské péče. Velikou pomocí je i to, že od většiny klientů máme uložené klíče, abychom se k nim dostali, když bude potřeba vstoupit do bytu. Na 155 voláme jen při život ohrožujících stavech, což je v naší službě přibližně deset procent z celkového počtu výjezdů.

Kromě výjezdů se věnujete také pravidelným telefonátům seniorům. O čem si povídáte?

Většina našich klientů tráví čas doma. Už jsou převážně jen v bytě, ven se dostanou jednou za několik týdnů nebo měsíců. Takže jejich kontakt s vnějším světem je hodně omezený. Pokud mají zájem, tak jim jednou týdně voláme ve stejný čas. Jsou seniory, kteří vysloveně čekají, až nás uslyší. Denně takhle obvoláváme zhruba sto lidí. Povídáme si s nimi, co je nového. Průběžně sledujeme, jestli nedošlo ke zhoršení zdravotního stavu nebo nemají jiné starosti. Někdy to jsou například dlouhodobé spory v rodině, které postupně přerostou i v něco, o čem se senior stydí mluvit. Například různé formy násilí... například zjistíme, že klientovi někdo z jeho blízkých ubližuje. Pokud máme takové podezření, pak k němu pošleme sociálního pracovníka, aby prověřil, co se děje, a pokud podezření potvrdí, potom věc předáme orgánům činným v trestním řízení.

Před pandemií se o seniorech a sociálních pracovnících psalo jen sporadicky. Pak se ale jejich mediální obraz změnil. Proč?

Dřív se o lidech v sociálních službách psalo, leda když byl nějaký skandál, například, že někdo z personálu domova pro

seniory týral klienty. Během pandemie došlo k radikálnímu obratu. Najednou byli lidé v sociálních službách hrdinové, protože zůstali v domovech pro seniory i několik týdnů, a tím je uchránili před nákazou zvenčí. Nebo chodili navzdory nákaze do terénu. Bohužel teď už se zase vše vrací k původnímu stavu. O seniorech se píše hlavně v souvislosti s důchody, a o sociálních pracovnících? Skoro vůbec, což je opravdu škoda. Všichni víme, že populace stárne a je potřeba, aby se o naší profesi vědělo, jak je důležitá. Jenže téma stárí a stárnutí není zrovna něco, co by v naší společnosti rezonovalo. Dle mých zkušeností na Západě je starší generace prezentovaná úplně jinak než u nás. Média publikují články o aktivních seniorech. Firmy zaměstnávají lidi kolem šedesátky, protože mají spoustu zkušeností, životní nadhled a jsou loajální. Také sociální pracovníci a lidé v sociálních službách mají v západní Evropě větší respekt.

Jak lidé reagují, když jim řeknete, co děláte?

Čemu se věnují policisté je všeobecně známé, ale čemu se věnuje sociální pracovník? Lidé moc netuší. Myslí si, že tuhle práci dělá někdo, kdo není moc vzdělaný, většinou jsou to prý ženy, které jezdí k seniorům, aby je přebalily a ohřály oběd. Jenže tahle profese je mnohem rozmanitější. Sociální služby jsou tu pro lidi v náročných životních situacích: od dětí přes dospívající až po seniory. Pomáhají nemocným nebo nejruznějším komunitám. Když někomu vyprávím, co dělám, tak si představují, že ten náš dispečink, který mám v současné době na starosti, je jen obyčejné callcentrum. My jsme ale taková „malá záchranka“, nejsme sice záchranáři v tom smyslu, jak je asi znáte, ale naši prací zachraňujeme životy.

My jsme taková „malá záchranka“, nejsme sice záchranáři v tom smyslu, jak je asi znáte, ale naši prací zachraňujeme životy.

RELAX V KARLOVÝCH VARECH

WELLNESS S POLOPENZÍ 2400 Kč osoba/noc
 BOUTIK S POLOPENZÍ 1500 Kč osoba/noc
 WELLNESS S POLOPENZÍ A PROSTOROVANÍ 1800 Kč osoba/noc

**2 NOCI • 3 DNY • 2 OSOBY
 5600 Kč S POLOPENZÍ**

7.1. - 11.2. • 2-36 NOCÍ • DO VÝČERNÉHO VYPAČKY

VOLNÝ VSTUP DO DIVOZNOVÉHO A WELLNESS CENTRA
 PRO VŠECHNY DRUHÝ POKYTY PO CELOU DOBU

SLEVA 12 % NA POBYTY

8.2. - 27.6.2024 - PO ZÁKONNÉ ŘEŠENÍ VLÁSTI PŘI REZERVACI

www.richmond.cz
TEL. 353 177 505
RESERVATION @ RICHMOND.CZ